בית ישראל (רוז'ין) — ויחי

פרשה ויחי שנת תרט"ו

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע וארבעים ומאת שנה ויקרבו ימי ישראל למות. הנה כתיב שבע יפול צדיק וקם דהנה הצדיק בעוה"ז צריך לרדת ממדרגה הגדולה למקום הרע להגביה למעלה לשורש העליון את הרע שבע יפול צדיק וקם ר"ל שצריך להפיל עצמו לז' מדות אשר נפלו לתוך עוה"ז לתקנם ולהחזירם אל הקודש וזהו ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה דיעקב ירד למצרים להעלות משם את הטוב. שבע עשרה שנה בגי' טוב הטוב אשר נפל לתוך הרע וזהו ויקרבו ימי ישראל למות דאף שם אתרא דמותא תגבורת הרע אמנם ירידה זו לצורך למען הגביה משם את הטוב ולהחזירו להקב"ה וע"כ שם נקרא שמו ישראל מדריגה הגבוה וזהו ויקרבו ימי ישראל למות ר"ל אע"פ שהי' למות עכ"ז יען אשר ויקרבו שקירב את הכל להשי"ת נק' ישראל:

פרשה ויחי שנת תרי"ט

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע וארבעים ומאת שנה ויקרבו ימי ישראל למות. אומר אני כתיב כולם בחכמה עשית היינו שהשי"ת ברא כל העולמות במדת החכמה וגם עולם העשי' נברא בחכמה כי כל פעל ה' למענהו כי באמת ואתה מחי' את כולם היינו שכל החיות מכל העולמות ומכל הברואים הם מחיות השי"ת המצמצם כביכול לתת בהם וזה קיומם ואע"פ שעולם העשי' הגשמי והחיות מוסתר בו ע"י שמצומצם הרבה אעפ"כ הקיום והחיות שיש בו הוא מהשי"ת כי בלא זה החיות לא הי' קיום לשום דבר וזהו שאיתא צדיקים במיתתן קרויים חיים ורשעים בחייהם קרוים מתים היינו כי רשעים רודפים תמיד אחר תענוגי עוה"ז ועושים עבירות ואינם עושים רק הגשמיות שבכל דבר מחמת הרע שלהם הם מתרחקים מהשי"ת וזה בחייהם קרוים מתים היינו בהחיות שיש להם רק בהגשמיות שבכל דבר קרוים מתים כי עי"ז הם מתרחקים מה' אבל צדיקים אף במיתתן קרוים חיים כי הצדיקים בחייהם הם מסתכלים בכ"ד אך באמת בחיות ה' שיש בו כי לא על הלחם לבדו יחי' האדם כי על כל מוצא פי ה' יחי' האדם ולא בהגשמיות ע"כ ע"י תות"פ ומצות ומע"ט שלהם הם מתדבקים בהשי"ת וזה במיתתן קרוים חיים כי הם מדבקים עצמם בהחיות ושורש של כ"ד גם יש לומר צדיקים במיתתן קרוים חיים ע"י שממיתין ומשברין החומריות והגופניות והרע שלהם כדאיתא לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר ואם לאו יזכור לו יום המיתה ועי"ז שמרחיקים עצמם מהגשמיות וממיתים הרע קרוים חיים כי הם מתקרבים אל ארץ החיים וזה ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה היינו כי יעקב הוא יו"ד עק"ב וזה נק' חכמה תתאה ויעקב הי' עושה אך הטוב שבכ"ד כי כל פעל ה' למענהו וזה שבע עשרה בגי' טוב וע"כ ויקרבו ימי ישראל למות ישראל הוא בחי' ל"י רא"ש ואע"פ שמיתה הוא הסתלקות המוחין

אעפ"כ מחמת שהצדיקים עושין הטוב ואינם מביטים אך בהחיות ע"כ במיתתן קרויים חיים בחי' ל"י רא"ש ואתם הדביקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום כי הם מתדבקים עצמם בהאמת ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה א"א ארץ מצרים נק' עולם הגשמי ויעקב גם שם הי' רואה אך הטוב והחיות מהש"י בכ"ד ועי"ז ויקרבו ימי ישראל במדריגת ל"י רא"ש:

פרשה ויחי תרכ"א

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה. א"א כתיב הן יראת ה' חכמה בינה. אומר אני יש חכמה עלאה וחכמה תתאה דכתיב ראשית חכמה יראת ה' וכן כתיב כולם בחכמה עשית היינו השי"ת ברא הכל בחכמה כדכתיב בראשית ברא אלקים ותרגומו בחוכמתא והכל נברא בחכמה אך הענין הוא כי בהשי"ת כביכול אינו כמו באדם היינו האדם כשמחשב לעשות דבר בזה אינו נגמר הדבר ואינו יודע איך יוגמר פעולתו אבל השי"ת כביכול תיכף כשעלה במחשבה בריאת העולם מיד נגמר הכל זהו חכמה עלאה כדכתיב כולם בחכמה עשית אך שהי' מוכרח להיות השתלשלות ולבושים בצימצום בשביל המקבל וזהו נק' חכמה תתאה כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' וצריך האדם לראות שיהי' לו יראת ה' ולקבל עומ"ש כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' היינו כמו שהשי"ת כביכול מצמצם עצמו ומלביש החיות להעולם בכדי שהאדם יהי' ביכולת לקבל כ"כ צריך האדם לצמצם עצמו לירא מהשי"ת לעשות כלי שיוכל לקבל החיות מה' וזהו סו"מ וע"ט כי כתיב ואתה מחי' את כולם היינו כי כל החיות מכל דברי עוה"ז הוא רק מהטוב חיות השי"ת שיש בכל דבר שזהו קיומן אך בזה העולם אינו ניכר הרוחניות ונתערב בהגשמיות אך כשאדם הוא סו"מ מהגשמיות אז הוא בא להטוב הגנוז בו בכ"ד כי כל החיות הוא רק מהניצה"ק וכשהוא סור מהרע אזי ממילא נעשה טוב ומתדבק לרוחניות וזהו רשעים בחייהם קרוים מתים היינו מחמת שכל עשייתם הוא רק בגשמיות תאוות עוה"ז ואינם שמים לב להחיות שבעולם להטוב ע"כ בחייהם בזה שהם עושין לחיותם קרוים מתים כי נדבקו להרע הגשמי שאין בו שום חיות וממשיכין חיות להקליפה ומרחיקים עצמם מהקב"ה מהקדושה ע"כ קרוים מתים אבל צדיקים במיתתן קרוים חיים היינו במה שממיתים החיות שלהם ומסתכלין רק בהרוחניות בהניצה"ק המחי' כל דברי עוה"ז ע"כ קרוים חיים כי נתדבקו במקור החיים וזהו סו"מ וע"ט ע"י שמסיר הרע מהגשם עי"ז בא להטוב מהקדושה ויכול לעבוד להשי"ת בבתי' בכל דרכיך דעהו להעלות גם כל הגשמיות להשי"ת וזהו ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה היינו יעקב נק' יו"ד עק"ב חכמה תתאה זהו נק' בחי' יראה וע"י היראה מה' הוא סו"מ ועי"ז הוא מחי' הטוב כי הוא העיקר והחיות מהכל וזה שאיתא יעקב אבינו לא מת כי ע"י שהי' מסיר הרע והגשמיות. מהכל ונתדבק רק להחיות שיש בכ"ד ונתדבק בהחיים. אבל רשעים הוא להיפך ע"י שממשיכין עצמן רק להגשמיות לתאוות עוה"ז קרוים מתים אבל כשאדם ירא מה' וסור מרע אז נתדבק להטוב החיות מהכל ואז ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום: